

da formode, at de ikke i dette Ting ville vække Mishag.

Men Oppositionen mod Lovforslagets Hovedbestemmelse, som betegner den afgørende Forskel mellem den gældende og den paatænkte Lov, — den nye Bestemmelse om, at ingen Oversættelse af et Værk maa offentliggøres uden Samtykke af den, hvem Forfatterretten tilkommer, — finder desværre Sted endnu. Vi hørte det før af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott), og det ærede Medlems Partifælle i Landstingsudvalget, det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen), udtalte i Landstinget, at han følte sig ganske overbevist om, at Folketinget vilde sanktionere hans Ændringsforslag om, at der til den foreslaaede § 4, der bestemmer, at ingen Oversættelse maa offentliggøres uden Samtykke af den, hvem Forfatterretten tilkommer, skal føjes: „medmindre der i Løbet af 15 Aar fra Værkets første Offentliggørelse ikke paa Dansk udkommer nogen autoriseret Gengivelse“. Den ærede Landstingsmand er overbevist om, at vi her nede i Folketinget ville finde en Bestemmelse tilstrækkelig, efter hvilken et Værk for at være beskyttet mod Oversættelse lige saa længe som mod Gengivelse paa Originalsproget maa oversættes inden Udløbet af 15 Aar fra Offentliggørelsen. I Modsætning til den ærede Landstingsmand er jeg overbevist om det stik modsatte. Et lignende Ændringsforslag, der i Fjor blev stillet af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott), blev, som de Herrer maa- ske huske, nedstemt med 52 Stemmer mod 15, og jeg kan ikke se, hvorfor man skal antage, at Folketinget, der jo ikke er blevet fornyet siden i Fjor, nu skal være kommet paa andre Tanker i denne Sag. Af Lande, der ganske slutte sig til Berner-Unionen, give alene Sverige og Italien 10 Aars Beskyttelse mod Oversættelse, andre Lande, England og Norge, have haft denne Bestemmelse om de 10 Aars Beskyttelse, men have nu forladt den og ere gaaede over til den længere Beskyttelse, og i de allerfleste andre Unionslande gøres der ingen Forskel mellem et Værks Beskyttelse mod at blive gengivet i samme Sprog eller i Oversættelse.

Dette er ogsaa efter min Mening en simpel Retfærdighedsbestemmelse. Som Argument for, at en kortvarig Beskyttelse for udenlandske Værker er tilstrækkelig, anføres stadig, at udenlandske Værker af Værdi, der egne sig til Oversættelse, nok

ville blive oversatte inden Udløbet af disse 10 eller 15 Aar, men dette Ræsonnement er efter min Opfattelse ganske fejlagtigt. Jeg har sagt det før og vil gentage det nu: De Arbejder, som tilfredsstille den øjeblikkelige Mode, den herskende Smagsretning, ville sikkert blive oversatte kort Tid efter, at de ere udgivne, men disse Værker ere oftest ikke de værdifuldeste. De værdifuldeste Værker gaa tidt imod Smagen, Tiden er endnu ikke moden til at modtage dem, men de kunne taale at vente, og hyppigst maa de vente mere end 15 Aar. Det er derfor mit Haab, at dette høje Ting, tro mod sit Standpunkt i Fjor, ogsaa vil hævde de udenlandske Forfatteres Ejendomsret til deres Værker og vil yde disse den samme Beskyttelse, som vi give vore hjemlige Forfattere.

Jeg tillader mig at anbefale dette Lovforslag til Vedtagelse uden Udvalg, idet jeg anser et saadant Udvalg for at være unødvendigt og unyttigt.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): Det er ganske faa Bemærkninger, jeg har at fremføre i Anledning af de Udtalelser, som nu ere fremkomne. Til det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) skal jeg kun sige, at de Spørgsmaal, det ærede Medlem fremdrog, jo i Fjor bleve tagne op til udførlig Behandling her i Tinget. Jeg kan i Aar som i Fjor udtale, at en kortere Beskyttelsestid i og for sig godt kan tænkes at være passende for vore Forhold, men Betingelsen herfor er, som det ogsaa blev berørt af det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen), at vi her i de 3 skandinaviske Riger, der i en vis Henseende danne en sproglig Enhed, saa at vi kunne læse hinandens Sprog, komme til at staa paa lige Trin. Jeg maa atter hævde overfor det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds, at vi jo ikke have de mange Muligheder, naar vi ville holde os indenfor Berner-Konventionen. Det kan ikke hjælpe, at det ærede Medlem henviser til Konventionens § 27, hvori der staar, at de Stater, der have underskrevet denne Konvention, kunne ved Ratifikationernes Udveksling erklære, at de paa et eller andet Punkt ønske endnu at være bundne ved Bestemmelserne i de af dem tidligere underskrevne Konventioner. Thi dette har kun den praktiske Betydning, at vi kunne blive staaende ved de 10 Aar, som Pariser-Konventionen gav.

Overfor det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen) vil jeg gentage min Forsik-